

znamu jest i pro rozhodnutí, zdali žalovaní souhlasili se zvýšením ceny piva na 150 Kč za 1 hl.

Z toho jest zřejmo, že žalující strana svým mezitímním určovacím návrhem vnesla do sporu novou spornou otázku, zda má právo zvýšiti ceny piva samostatně — protivou k žalobě, když se odvolávala na souhlas žalovaných k tomu — uplatňujíc nyní v mezitímním návrhu určovacím, že jest oprávněna ku zvýšení ceny piva jednostranně bez ohledu na smlouvu z důvodu změny hospodářských poměrů.

Vpravdě uplatnil žalobce svým mezitímním určovacím návrhem nový žalobní důvod a změnil tak žalobu, o které žalovaní u odvolacího soudu dále jednali.

Jde-li však správně o nový žalobní důvod, o němž podle § 393 odst. 1. c. ř. s. též může býti rozhodnuto mezitímním rozsudkem, zůstává i nadále pro ocenění předmětu sporu, o kterém rozhoduje odvolací soud, směrodatným peníz a žalobní prosby, jež dosud ovšem neuvádí, kolik připadá na nedoplatek ze zvýšené ceny piva.

Odvolací soud při novém rozhodování nebude míti proto příčiny, aby oceňoval předmět, o kterém rozhodne, nýbrž směrodatné bude určení peníze, který připadá na nedoplatek ze zvýšené ceny piva, a jen podle tohoto peníze bude lze pak posouditi případnou přípustnost dovolání podle § 502 odst. 2. c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 4. června 1926, č. j. Rv I 2102/25-1. —t.

Není účelem provádění důkazů vyhledávati teprve skutkový základ sporu. Následkem toho nelze neúplnosti přednesu stran odstraniti dotázkami při výsledku stran.

Žalobce žaluje žalovaného na zaplacení 20.000 Kč a tvrdí, že žalovaný je povinen zaplatiti mu tuto částku jako přiměřenou odměnu za to, že k jeho žádosti byl neúnavně činným, zařizoval a obstarával různé intervence a sháněl pokyny k nejpromyšlenějšímu a nejúčelnějšímu postupu, aby totiž žalovanému, jakožto majiteli velkostatku bylo při převzetí tohoto státem ponecháno více, než § 11 zák. zák. připouští.

První instance nenabyla přesvědčení, že žalobce nějaké takové práce konal a žalobu zamítla.

Druhá instance potvrdila napadený rozsudek proto, že žalobce blíže neoznačil dotyčných prací a tak neumožnil jejich ocenění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody: Odvolací soud zcela správně uvádí, že bylo (podle § 78 č. 2, 226, a 178 c. ř. s.) povinností dovolatelovou, aby vypočítal a řádně označil práce, za něž odměnu žádá, jinak že nelze podle § 1152 obč. z. odměnu stanovit. Dovatel, vytýkáje vadnost řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s. uvádí, že když tak neučinil, mohla se prý věc vysvětliti dotázkami při výslechu stran. Podle § 266 a násl. c. ř. s. není však účelem provádění důkazů, aby se při něm teprve vyhledával skutkový základ sporu, a to ani tehdy, jde-li o »delikátní a diskretní« případ, nač dovolatel v dovolání poukazuje. Není tedy řízení vadno podle § 503 č. 2 c. ř. s. proto, že důkaz tento nebyl proveden.

Dovatel uplatňuje sice ještě dovolací důvod č. 4 téhož paragrafu, ale neprovádí jej vůbec po zákonu.

Není tedy dovolání v žádném směru opodstatněno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. ledna 1927 Rv II 377/26.

Karel Jelínek.

Žalobu podle § 35 ex. ř. opřítí nelze o vzájemnou pohledávku, jež není likvidní (§§ 1438 a 1439 obč. zák.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce podanou podle § 35 ex. ř. zamítly všechny tři stolice, nejvyšší z těchto důvodů:

Jde o to, zda podmínkou započtení pohledávek jest jejich likvidnost, co jest touto rozuměti a zda lze žalobu podle § 35 ex. ř. opřítí o vzájemnou pohledávku, jež není likvidní.

Ustanovení §§ 1438 a 1439 obč. zák. žádají, aby vzájemná pohledávka k započtení namítaná byla dospělá, stejnorodá a správná (richtig). Význam slova »správný« byl by v literatuře sporný, ale ovládl — jak uznává i Krasnopolski (str. 310) a Neumann (II. str. 1218) — názor, že značí tolik jako likvidní (richtig gestellt) a že jest jím rozuměti nikoli, že pohledávka pozůstává po právu (§ 1397 obč. zák.), nýbrž že nepotřebuje obšírnějšího prokazování než pohledávka žalobcova (Krainz-Ehrenzweig Privatrecht II. str. 310), tedy že není sporná neb pochybná. Tento názor si také osvojila judikatura, vyvinuvší se před platností nového civilního řádu. Podle něho nebylo také lze rozhodnouti ve sporu o vzájemné pohledávce illikvidní, namítané k započtení, neboť ustanovení § 1438 obč. zák. zakazovalo započtení při nedostatku likvidity vzájemné pohledávky (Klein